

приеме, ще го извършъ азъ донъ Сандоваль-и-Ройясъ... графъ де-Лерма.»

Спръ са, усмихнъ са гордо, и като съгледа че е самъ. . . . приложи бавно и съ низъкъ гласъ: «Азъ царьтъ Испанскый!»

Подиръ туй като са върнъ на послѣдователността на идентъ си, които гордыйтъ му духъ и помысленьето за себеси бѣхъ пресѣкли за минута:

«Да, рече, то е предпріятіе което изисква искусность. . . . смѣлость. . . . време! преди сичко време, и сега имамъ егодно време Да, имамъ, слѣдоваше той съ дързновеніе; царьтъ е младъ, и ще царуваме еще много! Ще размислихъ за туй, повтори той много пѣти, ще размислихъ! а сега . . .»

И записа на книжката си: «Да заплатиѣтъ Наварскыѣ Мавры разноскыѣ на размирството. . . . чрезъ нѣкоя нова данъ която отпослѣ можемъ да наложимъ и на Маврыѣ на Валенція и на Гренада Инквизиціята ще надзирава бербера Абентъ-Абу, називаемаго Гонгарельо, и при първый случай да го изгони изъ Пампелуна, или подобръ отъ сичка Навара, ако е възможно, защото има съучастници съ които са споразумѣва и явно доказателство на туй е самата леснота на възстаніето.

Послѣ, като станъ и са порасходи въ стаята си съ самодоволень видъ:

Колко е полезно, рече, да мысли, да съгледва, да работи министрѣтъ самичакъ! . . . Само по този начинъ може да е увѣренъ че не и измаменъ и да държи, както азъ, съ твърда ржка браздыѣ на управленіето!»

Подиръ туй, като хвърли изново погледъ на изложеніята, видѣ множество оплакванія, отправены до сячкыѣ полицейскы чиновници на Пампелуна, отъ страна на безбройны жители на Пампелуна, които по любопытство присѣтствуваха на размирството, и са лишили отъ кесіиѣ си, броенициѣ си, златыѣ зинжиры на часовнициѣ си, или и сѣщыѣ си мантила.

«Туй сж ничтожны работы, работы на полиціята